

Soulmates

*Het verhaal van
Phoenix*

Soulmates

*Het verhaal van
Phoenix*

Joss Stirling

Blossom Books

NUR 285/GGP021201

© MMXII Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXI Joss Stirling

First published bij Oxford University Press

Oorspronkelijke titel: *Stealing Phoenix*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Omslagontwerp: Annemieke Groenhuijzen

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Dit boek wordt uitgegeven in coproductie met de Vlaamse uitgever Abimo.

abimo.net

Blossom Books is een imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

blossombooks.nl

Voor mijn petekind,
Rachel Pearson

(Inter)nationale reacties op *Soulmates. Het verhaal van Sky*

Dit is een aangrijpend verhaal met realistische hoofdpersonen
dat veel vaart heeft. Door de vele wendingen in het boek
bleef ik geboeid tot aan de laatste pagina.

– *thebookbag.co.uk*

Tintelend, romantisch, grappig, hartverwarmend en avontuurlijk
zijn maar een paar woorden waarmee ik *Finding Sky* kan omschrijven.

Een echte aanrader!

– *books4teens.co.uk*

Het verhaal is ontroerend, pakkend en een tikkeltje mysterieus.

Ik wacht met smart op het tweede deel.

– *Christina Eecen, recensent crimezone.nl*

Wanneer je eenmaal in het verhaal zit, is *Het verhaal van Sky*
meeslepend en ontroerend en richting het einde wordt het
heel erg spannend. Kom maar op met deel 2!

– *chicklit.nl*

Dit verhaal is echt goed! Ik heb het boek in twee dagen uitgelezen,
was helemaal verslaafd.

– *Penny, young-adults.nl*

Dit boek is superleuk! Heb het in 4 uur uitgelezen!

Superspannend met actie en romantiek!!!

– *Sanne09, young-adults.nl*

Megagoed boek, kon niet stoppen met lezen!

Kan niet wachten op deel 2!

– *Marjan, blossombooks.nl*

Dit boek is één van de betere die ik afgelopen jaar heb gelezen en ik
zou hem iedereen aanraden. Als je een perfecte combinatie van magie,
mysterie, actie en liefde (en natuurlijk ook ontzettend knappe kerels)
zoekt, dan ben je hier aan het juiste adres!

– *Hell's corner*

Internationale reacties op *Soulmates. Het verhaal van Phoenix*

Ik keek heel erg uit naar dit boek maar was, als ik heel eerlijk ben, ook wel een beetje bezorgd. Veel tweede delen in een serie zijn lang niet zo goed als het eerste boek, ik noem dat het 'tweede boek syndroom'. Maar dat was helemaal niet het geval met *Stealing Phoenix*! Ik vond het zelfs leuker dan *Finding Sky*, en ik dacht dat dat onmogelijk was!

– Subhana, *Jossstirling.com*

Ik was helemaal verliefd op Sky en Zed en ik wist niet of ik Phoenix (of Phee zoals ze zichzelf noemt) en Yves net zo leuk zou vinden.

Maar ik had het hartstikke fout; ik vind ze zelfs nog leuker!

Dit is zo'n boek dat je onmogelijk kunt neerleggen.

– Susan Mann, *blogger, schrijver en recensent*

De verhaallijn was enorm spannend en ik werd er vanaf pagina een in meegezogen. Ik had constant het gevoel dat er gevaar was en ik was superbenieuwd wanneer de bom zou ontploffen.

– Mateja, *goodreads.com*

Stealing Phoenix leest heerlijk weg; het is een perfect liefdesverhaal en je wordt elke pagina ingezogen. Ik denk dat het ver boven de verwachtingen uitstijgt, het boek was zeker beter dan deel een.

Loved it!

– Waterstones

HOOFDSTUK 1

De jongen leek het perfecte doelwit. Hij stond een beetje achteraan in een groepje dat een rondleiding kreeg door het Olympisch Stadion in Londen. Al zijn aandacht ging naar het bouwverkeer dat de enorme schuine oprit naar de atleteningang op reed en niet naar de dief die hem observeerde. Het gebouw was bijna klaar en leek in mijn ogen nog het meest op een gigantisch soepbord in zo'n draadmandje om de sla in uit te schudden, boven op een groen tafelkleed. Alleen aan het park eromheen moest nog iets gebeuren, plus wat laatste dingen aan het stadion zelf, en dan mocht de hele wereld hier de Spelen komen bekijken. Anderen van de Gemeenschap werkten ook op het bouwterrein en hadden me laten zien hoe ik langs de strenge beveiliging kon komen. Ik was al een paar keer eerder binnen geweest, omdat toeristen, zoals deze studenten hier, een gemakkelijke prooi vormden. Ik had ruim de tijd om mijn slachtoffer uit te kiezen en er waren weinig mensen die roet in het eten konden gooien tijdens mijn actie. Als ik een goede slag wist te slaan, kon ik de rest van de dag luiere en rondhangen op mijn favoriete plek, de plaatselijke bieb, zonder me druk te hoeven

maken over de repercussies die zouden volgen als ik met lege handen thuiskwam.

Gehurkt achter een stilstaande shovel observeerde ik het doelwit. Dit was degene die ik moest hebben, het kon niet anders: geen van de anderen was lang genoeg en bovendien leek hij precies op de foto die ze me hadden laten zien. Hij had gitzwart haar, een gebruide huid en een zelfverzekerde houding en hij zag eruit alsof hij een mobieltje of portemonnee niet zou missen. Waarschijnlijk was hij verzekerd of had hij ouders die zijn verlies meteen zouden compenseren. Daardoor voelde ik me iets beter, want zakkenrollen was niet iets dat ik deed uit vrije wil; het was een manier van overleven. Ik kon zijn gezicht niet goed zien, maar hij had een afwezige uitstraling, alsof zijn gedachten heel ergens anders waren. Hij schuifelde onrustig met zijn voeten en keek niet mee met de anderen wanneer de gids een van de bijzonderheden van het olympische park aanwees. Des te beter, want dromers waren perfecte slachtoffers; ze reageerden veel te langzaam als je van ze jatte. Hij droeg kaki shorts en een T-shirt, met over zijn brede schouders de opdruk *Wickenridge Wild Water Rafting*. Het leek erop dat hij flink trainde, dus ik moest dit in één keer goed doen. Als hij me achternakwam, zou hij me waarschijnlijk zo inhalen. Ik strikte de veters van mijn afgetrapte sneakers opnieuw en hoopte dat ze vast zouden blijven zitten.

Oké, waar had hij zijn waardevolle spullen? Ik boog iets opzij en zag dat over zijn ene schouder een rugzak hing. Daarin, waarschijnlijk.

Ik verliet voorzichtig mijn schuilplaats en hoopte dat ik niet zou opvallen in de groep, met mijn afgeknippte spijkerbroek en hemdje – mijn beste en nieuwste kleren, die ik de week daarvoor bij Top Shop gejat had. Een van de nadelen van mijn gave is dat het alleen goed gaat als ik me vlak bij mijn doelwit begeef. Dat is altijd het meest riskante gedeelte.

Ik had me voorbereid door een canvas tas mee te nemen die ik gestolen had uit een winkeltje in Covent Garden. Het was zo'n tas met *London Calling* erop in kunstzinnige graffitiletters, die buitenlandse toeristen kopen als souvenir. Ik was er vrij zeker van dat ik kon doorgaan voor een rijke toerist zoals zij – ze hoefden mijn afgetrapte gympen alleen maar aan te zien voor een bewust modestatement – maar ik was er minder gerust op of ik er intelligent genoeg uitzag om erbij te horen. Volgens mijn bron kwam de groep studenten van de Universiteit van Londen, waar ze een conferentie bijwoonden over milieuwetenschappen of zoiets nederigs. Ik was nauwelijks naar school geweest (mijn enige opleiding bestond uit wat terloopse lessen van anderen in de Gemeenschap en wat ik zelf in bibliotheken had gelezen) dus als iemand me iets vroeg, zou ik nooit het Slimme Studentje kunnen spelen.

Ik trok het elastiekje uit mijn haar en kamde een paar lange, donkere lokken voor mijn gezicht, zodat ik wat minder herkenbaar was voor de bewakingscamera die tien meter verderop aan de muur hing. Ik liep naar twee meisjes die ruim een meter van mijn doelwit vandaan stonden. Ze droegen beiden shorts en een hemdje, net als ik, al had het blonde meisje aan haar bleke huid te zien, heel wat meer tijd binnenshuis doorgebracht dan ik. De andere studente droeg drie ringetjes in één oor, waardoor de vijf van mij hopelijk minder zouden opvallen. Ze bekeken me met een zijdelingse blik en schonken me daarna een voorzichtige glimlach.

‘Hé, sorry dat ik zo laat ben,’ fluisterde ik. Er was me verteld dat ze elkaar geen van allen erg goed kenden, omdat ze de vorige avond pas waren aangekomen voor de conferentie. ‘Heb ik iets gemist?’

Het meisje met de oorringetjes grijsde naar me. ‘Alleen als je van wilde bloemenweides houdt. Ze hebben overal onkruid gezaaid, dat

is tenminste hoe mijn opa het zou noemen.' Ze had een zuidelijk Amerikaans accent, druipend van de honing en magnolia. Ze droeg haar haren zo strak ingevlochten dat ik al 'au!' dacht als ik ernaar keek.

De blonde boog naar me toe. 'Niet naar haar luisteren, hoor. Het is heel interessant.' Ook zij had een accent, Scandinavisch misschien. 'Voor het dak hebben ze een licht membraan op basis van polymeren gebruikt. Afgelopen semester heb ik in het lab wat gespeeld met de formule daarvoor; het zal interessant zijn om te zien hoe goed het houdt.'

'O ja, dat is echt heel, eh... cool.' Ik voelde me nu al door ze geïntimideerd; ze waren overduidelijk geniaal en wisten er ondanks dat fantastisch uit te zien.

De gids wenkte de groep verder en we liepen via de schuine opgang het eigenlijke stadion in. Ik was hier natuurlijk om een heel andere reden, maar toch voelde ik grote opwindning bij het idee dat ik liep op de plek waar straks het olympische vuur langs gedragen zou worden. Niet dat ik ook maar enige kans maakte om aanwezig te zijn bij de echte Spelen; mijn dromen om een sport te beoefenen waren nooit uit de startblokken gekomen. Of het Olympisch Comité moest eens wild doen en besluiten om een medaille uit te reiken aan de beste dief; in dat geval maakte ik misschien nog een kans. Ik kende de euforie van een succesvolle diefstal, het elegante benaderen van het slachtoffer en de geslaagde ontsnapping. Daarvoor had je toch zeker minstens zo veel kwaliteiten nodig als voor rondjes rennen op zo'n stomme baan? Ja, in mijn discipline was ik olympisch kampioen.

De opgewekte vrouwelijke gids zwaaide uitnodigend met haar parasol en we liepen achter haar aan de grote ovale ruimte van het stadion in. Wauw. Zo ver was ik tijdens mijn eerdere excursies op het terrein nooit gekomen. In mijn hoofd kon ik de echo's van het juichende

publiek horen. Rijen en rijen lege stoelen vulden zich met de schaduwen van toekomstige toeschouwers. Ik had me nooit gerealiseerd dat net als het verleden ook de toekomst geesten in zich borg, maar op dit moment voelde ik duidelijk hun aanwezigheid. Hun energie stroomde dwars door de tijd heen, zelfs naar deze rustige woensdagmorgen in juli.

Ik zei tegen mezelf dat ik op mijn klus gefocust moest blijven en zorgde dat ik dichterbij de jongen kwam. Ik zag hem nu *en profil*; hij had het soort gezicht dat je zag in meidenblaadjes, naast een model dat net zo superknap was als hij. Hij had van de natuur het hele pakket meegereggen: smalle rechte neus, nonchalant geknipt gitzwart haar, dat er zelfs ongekamd goed uitzag, donkere wenkbrauwen, jukbeenderen om een moord voor te doen. Zijn ogen kon ik niet zien omdat hij een zonnebril droeg, maar ik durfde te wedden dat ze groot, gevoelig en chocoladebruin waren. O ja, hij was te mooi om waar te zijn en ik haatte hem erom.

Bijna had ik hem een woedende blik toegeworpen, maar ik wist me te beheersen. Mijn heftige reactie op de jongen verraste me. Waar kwam die vandaan? Normaal gesproken voelde ik nooit iets voor mijn slachtoffers, behalve dan een spoortje schuldgevoel omdat ik juist hén had uitgekozen. Ik probeerde altijd mensen te vinden die wel wat konden missen, een beetje zoals Robin Hood. Ik vond het leuk om mijn rijke slachtoffers te slim af te zijn, maar ik wilde niet dat iemand echt leed door wat ik deed. De sheriff van Nottingham haalde vroeger op een oneerlijke manier belastingen binnen, maar tegenwoordig waren mensen verzekerd bij enorme multinationals en eigenlijk waren dat de mensen die de armen werkelijk een poot uitdraaiden. Ik was heus niet zoals zij, ik stal niet van arme weduwen en wezen, toch? Mijn slachtoffers kregen

hun geld uiteindelijk terug. Dat was in elk geval wat ik mezelf vertelde terwijl ik bedacht hoe ik hem zou bestelen. Deze klus was anders dan anders omdat ik in opdracht werkte; het was vrij zeldzaam dat me gevraagd werd om een bepaald persoon te beroven. Ik was daarom opgelucht dat hij het type leek dat tot over zijn oren verzekerd was. Hij en ik hadden hier allebei niet voor gekozen, dus het was niet rationeel om een hekel aan hem te hebben. Hij had niets gedaan om dat te verdienen, behalve hier staan, zelfverzekerd, netjes en met beide benen op de grond, terwijl mijn leven één hopeloze puinhoop was.

De gids ratelde maar door over de stoelen, die zo gemaakt waren dat je ze makkelijk kon weghalen. Alsof het mij iets kon schelen dat het Olympisch Stadion ook na de Spelen nog bruikbaar was. Ik was er niet eens zeker van of ik de volgende maand wel zou halen, laat staan de komende tien jaar.

Een vliegtuig vloog met veel lawaai op Heathrow aan en liet een wit litteken achter op de zomerhemel. Toen de jongen omhoogkeek, kwam ik in actie.

Zoek naar hun gedachtepatronen...

Ze zoemden en wervelden als vele prachtige caleidoscopen, voortdurend verschuivend. Toen...

...stopte ik de tijd.

Nou ja, niet letterlijk, maar zo voelt het als je het slachtoffer bent van mijn gave. Wat ik eigenlijk doe, is waarnemingen bevriezen zodat niemand merkt dat er tijd verstrijkt. Daarom moet ik ook werken binnen een kleine groep, in een begrensde ruimte; het is natuurlijk niet de bedoeling dat anderen merken dat er een paar mensen plotseling in de Madame Tussaud-modus springen. Het lijkt een beetje op de sensatie van wegglijden bij een narcose en vervolgens weer wakker schrikken,

dat is tenminste wat me verteld werd toen ik mijn gave uitprobeerde op anderen in de Gemeenschap. De Gemeenschap is zoiets als mijn thuis, al voelt het vaak meer als een dierentuin.

We zijn allemaal Savants in de Gemeenschap: mensen met buitenzintuiglijke waarnemingen of bijzondere krachten. Er zijn Savants omdat er eens in de zoveel tijd mensen geboren worden met een gave, een speciale dimensie in hun hersenen die maakt dat ze in staat zijn om dingen te doen waar anderen alleen van kunnen dromen. Sommigen van ons kunnen spullen verplaatsen met hun geest: telekinese. Ik ben er een paar tegengekomen die het merken wanneer je gedachtespraak gebruikt, of telepathie, en er is er een die in je kop kan lopen rotzooien en je tot bepaalde acties kan dwingen. Er zijn allerlei manieren waarop de kracht van een Savant zich kan ontwikkelen, maar er is niemand met precies dezelfde gave als ik. Dat vond ik wel prima zo; ik voelde me er speciaal door.

Alle tien de studenten en hun gids stonden plotseling stil; het Scandinavische meisje met haar hand halverwege haar haren, een Aziatische jongen in het midden van een nies waarvan de 'ha' niet meer gevolgd werd door een 'tsjoe'.

Applaus voor mezelf: ik kan zelfs een verkoudheid stoppen.

Ik doorzocht snel de rugzak van mijn slachtoffer en bingo: hij had een iPad en een iPhone. Echt een fantastische buit, want alle twee zijn ze gemakkelijk te verstoppen en je kunt ze voor goed geld verpatsen, bijna voor het bedrag dat ze nieuw in de winkel kosten. Ik voelde de gebruikelijke overwinningsroes en kwam bijna in de verleiding om met het mobieltje een foto te nemen van het hele stel: een groepje achttienjarigen betrapt, terwijl ze *Annemaria koekoek* of zo speelden. De ervaring had me geleerd dat ik het op zo'n manier uitbuiten van mijn overwinning

zou moeten bekopen met een barstende koppijn. Die volgde altijd als ik mijn slachtoffers langer dan twintig of dertig seconden vasthield. En dus propte ik de spullen in mijn tas en hing de rugzak weer precies zo over zijn schouder als eerst; ik ben altijd goed in details. Maar nu ik zo dichtbij stond met mijn armen half om hem heen alsof ik hem omhelsde, kon ik achter de glazen van zijn bril kijken. Mijn hart stakte toen ik de uitdrukking in zijn ogen zag. Het was niet de doffe, wazige blik die mijn slachtoffers meestal hadden; hij leek zich op de een of andere manier bewust van wat er gebeurde en zijn ogen fonkelden van woede.

Hij verzette zich toch niet tegen mijn kracht? Dat kon niet... Dat was nog nooit iemand gelukt; zelfs de sterkste Savants uit de Gemeenschap waren er niet in geslaagd om mijn bevriezingsaanval af te weren. Snel veranderde ik van focus om mijn andere kracht te kunnen gebruiken; met mijn helderziendheid las ik zijn gedachtepatronen. Ik zie hersengolven ongeveer zoals een corona om de zon, een beetje alsof de persoon voor een steeds veranderend rond glas-in-loodraam van zijn ziel staat. Aan de hand van de kleuren en patronen kun je veel over iemand ontdekken en soms vang je zelfs een glimp op van wat diegene op dat moment bezighoudt. Zijn gedachtepatroon was niet blijven stilstaan in de formatie van het moment dat ik toesloeg; dat was een abstracte halo in blauwe tinten geweest, vervlochten met allerlei getallen en letters. Zijn hersens werkten nog; langzaam weliswaar, maar alert. De corona verschoof naar het rode spectrum en nu danste mijn gezicht in de vlammen.

Shit, dat was echt klote.

Ik staakte mijn poging om de rits van de rugzak helemaal dicht te trekken en sprintte naar de uitgang van het stadion. Ik kon de kracht van mijn greep op de groep voelen wegstromen als zand dat uit een

opengescheurde zak loopt, veel sneller dan anders. Een deel van me schreeuwde dat dit gewoon niet waar kon zijn. Dit was het enige waar ik goed in was; mijn gave om andermans geest te bevriezen was altijd totaal betrouwbaar geweest, hoe gestoord de rest van mijn leven ook was. Ik was als de dood dat die me nu ook in de steek zou laten. Als dat gebeurde, was het afgelopen met me. Over en uit.

Mijn linkerschoen sloeg tegen mijn hiel terwijl ik het stadion uit rende; die kloteveter was gebroken. Ik koerste naar de shovel waar ik me aanvankelijk achter verstopt had. Als ik het tot daar zou redden, kon ik uit het zicht duiken en me liggend in de bloemenweide verbergen. Daarvandaan kon ik op mijn buik naar de betonnen buis schuiven die ik gebruikt had om ongezien het terrein op te komen.

Mijn zool slipte op een oneffen stuk en ik verloor mijn sneaker op de schuine opgang, maar ik was te veel in paniek om hem op te halen. Ik maakte nooit zulke fouten. Ik wist een jatklus altijd te klaren zonder een spoor achter te laten. Met bonkend hart bereikte ik de shovel; ik voelde de slagen tegen mijn ribbenkast als de dreunende bastonen uit een versterker. De verbinding knapte en ik wist dat de andere studenten weer wakker zouden worden. Maar was hij er al eerder in geslaagd om mijn bevroeringsaanval af te slaan en had hij mijn ontsnappingsroute kunnen volgen?

De geluiden van de bouwwerkzaamheden klonken ononderbroken door. Geen geschreeuw of gefluit. Ik gluurde langs het wiel van de shovel. De jongen stond aan de bovenkant van de schuine opgang en zocht met een systematische blik het olympische park af. Hij schopte geen herrie, eiste niet dat er een zoektocht werd gestart, riep niet om de politie; hij keek alleen. Dat maakte me zelfs nog banger. Dit was echt niet normaal. Maar ik had geen tijd om er bij stil te staan.

Ik schoof het lange gras in en vond het pad dat ik eerder gemaakt had. Deze route zou me rechtstreeks in veiligheid moeten kunnen brengen. Op dit gedeelte van het terrein bevonden zich minder beveiligingscamera's en ik kende een paar dode hoeken, dus ik zou lastig te traceren zijn. Ik kon nog altijd ontkomen.

Liggend op mijn buik gooide ik de rugzak een eind opzij en daarna liet ik me even op de grond zakken; de adrenaline raasde nog altijd door mijn aderen als een op hol geslagen metro. Ik was misselijk; ik walgde van mijn onprofessionele paniek en wat er zojuist gebeurd was maakte me doodsbang. Er was geen tijd om erover te malen; ik moest nog altijd zorgen dat ik hier wegkwam en daarna op straat de gestolen spullen zien kwijt te raken.

Ik herinnerde me ineens weer dat ik nu in het bezit was van twee superdure gadgets en legde een hand op mijn tas. Die voelde warm aan, nee: heet. Ik stak mijn hand erin om te checken wat er mis was. Stom, stom.

De telefoon en tablet vlogen in brand.

Vloekend trok ik mijn hand terug en ik duwde de tas van me af. Mijn vingers prikten als een gek en het zag er naar uit dat mijn hele hand verbrand was. Ik wapperde ermee om de pijn niet te voelen, maar ik kon niet kijken hoe ernstig het was omdat nu mijn hele tas in lichterlaaie stond en een rooksignaal de lucht in zond dat exact aangaf waar de dief zich bevond. Ik krabbelde overeind en rende naar het hek, naar lucht happend van de pijn. Ik moest mijn hand in koud water zien te krijgen. Het kon me niet langer schelen of iemand me zag; ik moest hier weg.

Met meer geluk dan wijsheid vond ik de betonnen buis en het gat in het hek rond het bouwterrein. Ik wurmde me door het gaas, maar mijn haar bleef haken en ik moest hard trekken om het los te krijgen.

De zoveelste verwonding op de groeiende lijst. Toen stak ik hinkend en met mijn hand tegen mijn borst gedrukt, het braakliggende terrein over naar Stratford Station, om daar in de mensenmenigte op het perron te verdwijnen.